

ния животъ, скривана дори единъ отъ другъ, двегодишна тѣхна история, въ онова далечно време! Тия бързи, мълчаливи цѣлувки, въ вечеръта на неговото заминаване, което приличаше на бѣгство. Защо бѣше всичко това?.. Защо?.. Всички тия глупави спомени, тая случайна среща, тая вечеръ въ града, и тая хапеща мжка, съ която тя се връща, и която — тя знаеше това — ще угасва незабелязано, всѣки новъ день по-слаба, докато изчезне, найсетне, и въ душата ѝ остане съвсемъ праздно. . .

Влакътъ изсвири предъ Портогруаро. Когато спрѣ, момъкътъ съ чанта въ ржка, отвори вратичката, хвана момичето и го притегли да слѣзе. То се дръпна, разчорлено, зачервено, усмихнато, затвори вратата, и се изправи на прозореца, махайки съ ржка. Когато колелата затракаха отново, отвори чантичката си да се огледа, оправи коси, напудри се. Сетне извади сандвичъ и портокалъ и закуси. На гарата въ Триестъ тя слѣзе, хвърли се на шията на една повѣхнала, прилично облечена жена, навѣрно, майка, която я чакаше, взе я подъ ржка, и се отдалечи, бѣбрейки